

Masterton je jedním z nejlepších britských
krimi spisovatelů. Jestli jste od něj ještě
nic nečetli, přečtěte si hned všechno!
Daily Mail

TANEC

Graham Masterton

V OHNI

HOST

TANEC

Graham Masterton

V OHNI

Přeložila Radka Klimičková

Brno 2022

Dead Girls Dancing

Copyright © Graham Masterton, 2016

Cover photos by Jason Wong / Unsplash
and Arsirya / Shutterstock.com

Translation © Radka Klimičková, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0986-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0987-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0988-1 (MobiPocket)

S láskou Danovi a Caroline, Samuelovi a Lucy

Ná lasadh tine go bhfuil tú féin nach féidir a mhúchadh.

Nezapaluj oheň, který nezvládneš uhasit.

Irské přísloví

1

Zrovna začali tančit na skladbu „Blackthorn Stick“, když vtom Catriona škobrtla a zastavila se. Zatahala za rukáv Brendana a ten se zastavil také. Malá Aoife tančila hned za nimi a skoro do nich narazila.

„Co se děje, Cat?“ zakřičel na ni Brendan. Musel zvýšit hlas, protože pískaly a irské housle, nemluvě o klepání tvrdých podrážek dalších čtrnácti tanečníků na parketové podlaze tanečního studia v šestiosminovém rytmu, byly tak hlasité, že se vracely ozvěnou. „Nepřipadá ti, že se tu něco pálí?“ zakřičela Catriona.

Brendan a Aoife dvakrát třikrát popotáhli nosem. „Ne, Cat, to jsou jen zplodiny z auta, nic víc,“ odpověděl Brendan.

„Zplodiny z auta? Mně to teda jako žádný zplodiny nepřipadá.“

„Ale jasně že to je z auta. Bude to ten Noonan z pohřebního ústavu vedle. Nechává si ten svůj pohřebák nastartovanej, aby mu nechcípł dřív, než dojede na hřbitov! Když jsem sem ráno šel, málem jsem se udusil!“

„Brendane? Catriono? Nějaký problém?“ zavolal na ně taneční instruktor a trenér Nicholas. Stál na druhé straně sálu vedle CD přehrávače, jednu ruku v bok a ve druhé mobilní telefon. Nicholas byl holohlavý, měl upravenou bílou bradku a v jednom uchu diamantovou náušnici.

„V pohodě, Nicholasi, nic se neděje!“ zavolal na něj Brendan. Několikrát klepl nohou, aby znovu chytil rytmus, a pokračoval

v hlasitém tanci. Aoife se k němu přidala. Po několika krocích se ale znovu zastavila a nakrčila nos.

„Myslím, že máš pravdu,“ zakřičela a naklonila se Catrioně blíž k uchu. „Rozhodně tu něco divně smrdí a vůbec mi to nepřípadá jako Noonanův pohřebák! Ani nevidím, že by se sem po schodech táhl nějaký kouř z výfuku, ty jo?“

Catriona se zhluboka nedechla, potom ještě jednou, a přikývla. „A neřekla bys, že je to čím dál silnější? Já ti nevím. Je to jako ten smrad z pivovaru Murphy’s, jenom je v tom víc spáleniny.“

Chystala se mávnout na Nicholase, ale spatřila, že trenér klečí na jednom kolenu a pomáhá Sinéad zapnout uvolněnou přezku na botě. Vypadalo to, jako by ji žádal o ruku — tedy ne že by k něčemu takovému mohlo dojít, protože si už dávno vzal svého partnera Tadhga. Catriona se znovu otočila k Aoife. „Zajdu se tam mrknout.“

Rychle přešla sál ke dveřím, které vedly na schodiště, a tvrdé podrážky jejích bot hlasitě klapaly po podlaze. Catriona byla vysoká hubená dívka s bledým obličejem posetým pihami a spoustou rusých kudrnatých vlasů, které si svazovala stužkou na vrcholku hlavy, takže obvykle nepotřebovala na vystoupení žádný přičesek. Dnes dopoledne měla na sobě jednoduché smaragdově zelené taneční šaty a byla bez make-upu — měli koneckonců jen trénink.

Když přistoupila ke dveřím, Nicholas vstal a vypnul CD přehrávač. Hudba náhle ztichla a spolu s ní i kastaněty podpatků a špiček bot na parketové podlaze.

„Vaše kroky *shuffle* jsou absolutně mimo rytmus!“ zavolal Nicholas. „Ježíši, vždyť to zní jak králíci na plechové střeše! To proto, že někteří z vás nezvedají u *double clicku* zadní nohu tak vysoko, jak jsem vám ukázal. No tak, vždyť víte, co máte dělat! Začneme znovu.“

Jakmile se ve studiu rozhostilo ticho, zaslechla Catriona zpoza dveří zvláštní hučivý zvuk s šustivým podtónem, jako by podzimní vítr hnal listí tunelem.

„Cat? Kam jdeš, holka?“ zavolal na ni Nicholas. „Neodcházíš od nás, že ne?“

„Připadá mi, že cítím kouř, Nicku,“ odvětila. „Chtěla jsem se podívat, odkud to jde.“

Nicholas zavětril, ale potom pokrčil rameny: „Ne. Já osobně teda necítím nic. Je ale fakt, že mě pořád ještě nepřešlo to nachlazení.“

„Já ti to říkal,“ ozval se Brendan. „Noonan rozehřívá ten svůj pohřebák. Řekl bych, že se nás všechny snaží udusit, aby měl víc zákazníků.“

Catriona popadla kulatou kliku u dveří, ale okamžitě ucukla. „Ježíši Kriste,“ vyjekla, protože klika byla horká — horká jako konvice, v níž se právě uvařila voda na čaj.

„Doufám, že tě nezdržujeme, Catriono!“ houkl na ni Nicholas.

Catriona si stáhla dlouhý rukáv tanečních šatů a zakryla si jím dlaň. Otočila klikou a otevřela dveře dokořán, ale v tom okamžiku do ní zezadu narazil proud vzduchu z místnosti, porýv větru, jako by se kolem ní na schodiště snažil rychle procpat nějaký netrpělivý duch. Nadzvedl jí šaty, prameny vlasů jí vzlétly a ozval se podivný hvízdavý zvuk, jakoby bolestný a triumfální zároveň.

Catriona spatřila schodiště zastřené oparem světle šedého kouře, ale jakmile chodba nasála vzduch z místnosti, ozval se ohlušující výbuch a do sálu se vyvalilo oranžové peklo. Otevřenými dveřmi se dovnitř vedral oheň a rozlezl se po stropě. Catriona zaječela a vmžiku ji pohltily plameny. I ostatní tanečníci křičeli a ječeli, když se k nim prodrala ohnivá vichřice.

Někteří klesli na kolena, jiní si zakryli obličej rukama a slepě klopýtali a naráželi do ostatních.

Během několika vteřin se všechno hořlavé ve studiu vzni-tilo a teplota vystoupala natolik, až měli tanečníci pocit, že vdechují jen dusivé horko. Rozkošnické oranžové plameny pokroutily zelené polyesterové závěsy, čalouněné židle po stranách studia doutnaly a valil se z nich kouř, a dokonce i lakovaná podlaha začala praskat. Zrcadlo na zadní stěně místnosti hlasitě zavržalo a objevila se na něm úhlopříčná prasklina.

Catriona hořela od hlavy k patě. Trhavými pohyby, jako by hrála na buben, si pleskala po obličejí a trupu a poskakovala kolem ve strašlivé parodii na tanec *treble jig*. Všechny rusé kudrny měla spečené, až na několik loken na temeni, kde byly vlasy nejhustší a hořely jako svíčky na narozeninovém dortu. Bledý pihovatý obličej se seškvařil do černé masky démona s hlubokými rudými puklinami na čele a kolem očí. Větší část šatů už shořela na černé vločky, a vzňaly se jí dokonce i tvrdé taneční boty.

V tu chvíli už byl vzduch v sále k nedýchání horký a místnost se plnila hustým dusivým kouřem. Tanečníci se v panice motali kolem a jejich podpatky klapaly na podlaze.

„Zůstaňte pohromadě!“ zaječel Nicholas. „Všichni se chytte za ruce! Zůstaňte pohromadě!“

Brendan kašlal a sípal, přesto se mu podařilo ze sebe strhnout světle modrý bavlněný svetr, který měl uvázaný kolem pasu. Zvedl ho před sebe a snažil se dostat ke Catrioně tak blízko, aby ji do něj mohl zabalit a plameny udusit. Než k ní ale došel, padla na bok na podlahu a s tupým zaduněním se udeřila do hlavy. Překulila se na záda a zůstala ležet, z oblečení se jí kouřilo, nohy sebou cukaly a ruce měla zkřížené před sebou, jako by se modlila.

Brendan u ní poklekl a váhavě k ní natáhl ruku, ale z jejích krví zalitých očí poznal, že už ho nevidí, je blízko smrti a nic už ji nemůže zachránit. Pokřížoval se, zakašlal a vstal. Chránil si obličej svetrem a potácel se plameny a létajícími jiskrami k ostatním.

„Všichni nahoru na půdu!“ křičel Nicholas hlasem zhrublým kouřem. „Dolů po schodech nemůžeme, takže musíme všichni nahoru! Patricku, pomoc Niamh! Ciaro, tudy! No tak, všichni, rychle! Držte se pohromadě!“

Mával kolem sebe rukama a vedl ostatní do vzdálenějšího konce studia, kde se malými dveřmi dalo vyjít nahoru na půdu. Brendan tam byl jen jednou, když Nicholasovi pomáhal ukládat bedny se starými tanečními kostýmy. Věděl, že se tam nachází vikýřové okno vyhlížející na roh Shandon Street, které budou moci otevřít a volat o pomoc.

Brendan se ohlédl na Catrionu. V kouři už ji sotva viděl; stále ležela bez hnutí na zádech a obklopoval ji kruh plamenů, jako by ležela na pohřební hranici.

Vedle Brendana stál sehnutý mladý Duncan se střapatými vlasy a vykašlával dlouhé provazy hlenu. Brendan Duncana jednou rukou popadl za pásek na kalhotách a druhou rukou za krátký rukáv a trhavými pohyby ho klopýtajícího vlekl ke konci místnosti. Ostatní tanečníci stáli ve skupince a v panice do sebe strkali, zatímco Nicholas zápasil s klíčenkou a snažil se najít ten správný klíč ke dveřím na půdu. Ozývala se tlumená zaúpění a vzlyky, ale nikdo z tanečníků neječel ani nekřičel. Kouř byl příliš palčivý a nedal se vdechnout. Většina z nich měla ruce přitisknuté na obličej, jako by se rozhodli mlčet navždy.

Nicholasovi se podařilo najít správný klíč, když tu plameny v sále najednou poklesly jako smečka vzdorovitých psů, kteří

dostali nakázáno lehnout. Pukání hořícího laku se ztišilo do sporadického praskotu. V místnosti panovalo napjaté ticho, které přerušovalo jen cvakání klíče v zámku.

Panenko Marie, pomyslel si Brendan. Zdálo se, že oheň pozřel sám sebe a budou zachráněni. Plíce mu téměř pukaly, jak zadržoval dech, a dotáhl Duncana ke dveřím na půdu zrovna ve chvíli, kdy je Nicholas otevřel dokořán.

Se škodolibým zahvízdáním vylétl z půdy vzduch. Oheň v tanečním studiu se okamžitě rozhořel ještě zuřivěji než předtím a řvoucí plameny pohltily celou místnost až po strop. Brendan ucítil náraz horka vzadu na krku, a aniž si to uvědomil, vzplály mu vlasy. Nicholase a jeho tanečnice za několik vteřin pohltila vřava oranžového ohně. Když se znovu objevili, všichni hořeli od hlavy až k patě, ječeli a mávali rukama.

Obklopení spálenými zbytky vlasů a oblečení vířícími kolem tančili v obludné parodii na „Blackthorn Stick“. Tvrdé podrážky jejich tanečních bot klapaly ve smrtelné agonii po podlaze. Bylo to, jako by se *feis*, irský festival tance, konal v pekle.

Jeden po druhém klopýtali a padali na podlahu, kde zůstali ležet a hořeli dál. Zdálo se, jako by se na nich oheň živil, ale zároveň byl s každým pozřeným tanečníkem hladovější. Plameny přes ně s tlumeným hučením přelézaly a začaly šplhat po schodech na půdu, kde postupně zapalovaly sisalový koberec, jako by nahoře někoho vycítily a dychtivě se ho vydaly hledat.

2

Katie s vrchním inspektorem MacCostagáinem zrovna procházela čtvrtletní rozpočet, když z hasičské stanice ve vedlejší budově zaslechla kvílení sirén.

Nejdřív tomu nevěnovala pozornost a dál s vrchním inspektorem diskutovali o tom, jak nejlépe upravit rozpis služeb, aby se ušetřilo. Bude také třeba provést nábor dalších detektivů, protože strážmistr Lynch a detektiv Ó Broin mají na jaře odejít do penze a Katie ještě nemá k dispozici žádné nové absolventy, kteří by na volné pozice detektivů mohli nastoupit.

„Nedá se nic dělat, Katie, ministerstvo nás ohlodalo na kost,“ povzdychl si vrchní inspektor MacCostagáin. Vytáhl kapesník a hlasitě se vysmrkal. „Přesto budeme muset přijít na nějaký způsob, jak ušetřit nějaké chechtáky, i kdybychom museli prodat všechna auta a jezdit po městě ve dvoukoláčích.“

„To by mi nevadilo,“ usmála se Katie. „Můj první kluk mě v jednom malém dvoukoláku tahal. Milovala jsem to. Byly mi čtyři a jemu šest. Dalaigh, tak se jmenoval, a vždycky voněl po karamelách. I když to možná bylo po čůránkách a já jenom měla romantické představy.“

Zaslechli další sirénu a hned za ní další. Vrchní inspektor MacCostagáin na Katie tázavě pozvedl jedno šedivé obočí. „Slyším potíže.“

Natáhl se, aby si vzal telefon, ale v tu chvíli Katiin mobil zahrál melodii „Fear a’ Bhàta“. Katie ho vytáhla z kapsy saka a přijala hovor. Volal strážmistr Begley.

„Asi jste slyšela ta hasičská auta, madam. V tanečním studiu Toirneach Damhsa hoří. Je to dole na konci Shandon Street u Farren's Quay, hned vedle pohřebního ústavu Jera Noonana. Právě mi volali z hasičské stanice, že v tom požáru uvízli lidé.“

„Řekli vám, kolik jich je?“

„Nevěděli to přesně, ale podle všeho tam zrovna probíhala zkouška taneční skupiny, takže bych řekl, že jich tam muselo být alespoň osm. Už tam vyslali šest vozů a jel tam i kapitán Whalen.“

„Přebral to komisař Pearse?“

„Přebral, samozřejmě. Poslal tam inspektora Caffertyho, aby na to dohlédl. Taky tam zavolali sanitky a Červený kříž, pokud by byly potřeba další vozy.“

Katie zakryla mikrofon dlaní a obrátila se na vrchního inspektora MacCostagáina. „Na konci Shandon Street hoří. Taneční studio, uvízli tam lidé. Možná je jich až osm.“ Potom ruku od mikrofonu zase odtáhla a pokračovala v hovoru se strážmistrem Begleym.

„Řekli vám hasiči, kdo jim volal?“ zeptala se ho.

„Nějaký kolemjdoucí, tedy to jim alespoň řekl. Viděl za okny budovy plameny a ze střechy stoupat kouř. Na linku 112 vlastně volalo sedmnáct lidí skoro zároveň. Všechna jejich čísla máme zaznamenaná, kdybychom je později potřebovali prověřit.“

„Dobře, Seane, děkuju vám. Jedete tam?“

„Jedu, ano. Vezmu s sebou O'Donovana a Markeyho.“

„Informujte mě, ano?“

Katie zavřela účetní knihu a vstala. „Měla bych asi vyrazit taky. Určitě se tam v plné síle objeví média, a jestli tam hasiči posílají tak vysokou šarži, bude vhodné, abych se tam ukázala i já.“

„Ježíši,“ hlesl vrchní inspektor MacCostagáin. „Jestli mám z něčeho husí kůži, je to představa, že jsem uvízl v nějaké hořící budově. Tak umřel můj strýček Phelim. Ten tedy neuvízl, jen usnul, ale výsledek byl stejný.“

„Co se mu stalo?“ ptala se Katie, zatímco si sbírala kabelku, propisovačku a notebook.

„Byl na šrot jako obvykle. Padl do postele, zapálil si cigaretu a usnul. Byl to kus chlapa, ale teta říkala, že když ho našli, vypadal jako malá zuhelnatělá opička.“

„Uvidíme se později,“ rozloučila se Katie. Rychle došla do své kanceláře a z věšáku sundala reflexní vestu. Den venku byl šedý a větrný, ale zatím nepršelo. Na střeše budovy naproti sedělo šest nebo sedm vran a pířka jim čechral vítr. Katie nebyla pověřivá, ale nelíbilo se jí, když tyto ptáky viděla usazené v hejnech — vždycky měla pocit, že je to předzvěst nějakého neštěstí.

Cestou ven se zastavila na prahu operační místnosti a zavolala na detektiva Dooleyho.

„Roberte! Jdu k tomu požáru na Shandon Street! Půjďte se mnou, ano?“

Detektiv Dooley se natáhl pro svou reflexní bundu, ale Katie mávla rukou. „Tohle si neberte. Nechci, abyste byl nápadný.“

Detektiv Dooley byl nejmladší muž z jejího týmu. Nosil vyčesané vlasy a přiléhavé kalhoty a vypadal jako vysokoškolák, ačkoli právě oslavil čtyřiaadvacáté narozeniny. Jeden z důvodů, proč ho Katie chtěla vzít s sebou, byl ten, že se uměl dobře vmísit do davu lidí různého věku, zvláště mezi mladší. Když přijeli k vážnému požáru, hasiči se zabývali ohněm, zatímco Katiini detektivové soustředili svou pozornost na lidi, kteří ho sledovali. Přes tři čtvrtiny žhářů se zdržují u budov, které zapálili, protože je vzrušuje vidět je v plamenech.

Detektiv Dooley následoval Katie k výtahům. Musel popoběhnout, aby jí stačil.

„Vysílají o tom živě na rádiu *RedFM*, o tom požáru,“ oznámil jí, když výtah sjel do přízemí. „Taky po telefonu mluvili s člověkem, který té taneční skupině dělá manažera — nějaký Danny Coffey? Říkal, že v té budově bylo alespoň sedmnáct lidí, šestnáct tanečníků a jejich trenér. Byli tam na poslední velké zkoušce před taneční soutěží, která se koná příští týden.“

„Danny Coffey, ano,“ přikývla Katie. „Slyšela jsem o něm. Začínal s Michaelem Flatleym, že? A jaké byly ty nejnovější zprávy? Podařilo se odtamtud někomu dostat?“

„Zatím ne, podle toho, co ten reportér říkal. Zatím nemáme žádné zprávy ani od inspektora Caffertyho.“

Rychle prošli nablýskanou recepcí a zamířili ke dveřím na parkoviště. Ve chvíli, kdy už byli téměř u nich, Katie zahlédla odlesk otvíraných vstupních skleněných dveří, a když se otočila, spatřila, jak na stanici vchází Conor Ó Maille.

Matko Boží, pomyslela si. Teď ne. A ne před Dooleym.

Conor ji zahlédl a vyrazil k ní kolem strážmistra za recepční přepážkou. Měl na sobě dlouhý olivově zelený kabát do deště a naleštěné hnědé polobotky, tmavě hnědé vousy čerstvě zastřižené. Když se přiblížil, Katie se zastavila a počkala na něj. Detektiv Dooley ustoupil o dva tři kroky dozadu. Stejně jako všichni v Anglesea Street věděl, že mezi Katie a Conorem něco je. Slyšel i o tom, že na stanici přijela Conorova manželka a sháněla se po svém muži.

„Katie?“ oslovil ji Conor. Ve tváři měl zvláštní výraz, napůl prosebný, napůl agresivní. Šestiletý Dalaigh se svým dvoukoláčkem byl sice cítit karamelami nebo močí, ale Conor voněl vodou po holení Chanel Bleu. Oči měl mahagonově hnědé.

„Jedu teď k něčemu naléhavému, Conore,“ řekla Katie a oběma rukama chytila klogy své reflexní bundy, aby zdůraznila, co bylo na první pohled zřejmé. „Určitě jsi slyšel ty sirény.“

„Samozřejmě, slyšel. Jen jsem si s tebou potřeboval promluvit.“

„Já s tebou taky potřebuju mluvit. Hlavně o těch psích zápasech. Ale musí to počkat, dokud se nevrátím. V tom hořícím domě jsou podle všeho lidé.“

„Tak dobře,“ souhlasil Conor. „Jak to uděláme? Zavoláš mi?“

„Bydlíš pořád v penzionu Gabriel House?“

„Jo, ale zítra se vracím do Limericku.“

„I s paní Ó Mailleovou?“ zeptala se Katie, ale okamžitě toho litovala.

„Katie...“ začal Conor a natáhl k ní ruce.

„Zavolám ti později,“ řekla Katie. „Teď musím jít. Máme tu lidi v kritičtější situaci, než jsme ty a já.“

Jakmile zabočili na nábřeží Merchants Quay, spatřili nad řekou viset tmavý příkrov kouře, a když přešli most Patrick's Bridge, uviděli blikání modrých světel a šest hasičských vozů natěsnaných na pěší zóně před tanečním studiem Toirneach Damhsa. Jer Noonan, majitel pohřební služby, přešel se svým pohřebním vozem o kus dál na Shandon Street, aby nestál hasičům v cestě. Jeho auto teď parkovalo ve svažité části ulice před křižovatkou s North Abbey Street, ve voze zůstala rakev z tmavého dubu a na ní bílé růže poskládané do nápisu TÁTA. Na protější straně mostu Griffith Bridge se shromáždil dav alespoň dvou nebo tří set sledujících a na North Mall, na téže straně řeky jako hořící budova, stáli další. V dostatečném odstupu od místa neštěstí je ale držela hlídková policejní auta zaparkovaná

uprostřed silnice. Pod stromy stály seřazené sanitky a Katie zahlédla další dvě, které spěchaly na místo a jejichž modré majáčky blikaly na nábřeží Bachelor's Quay. Hospoda Friary Pub s modrým průčelím na rohu byla evakuována, jen jeden její host dál postával ve dveřích, kouřil a v ruce držel pintu tmavého piva. Krizové situaci kolem zjevně nevěnoval pozornost.

Katie vystoupila z auta a do uší ji udeřil řev naftových motorů, křik hasičů a hučení vysokotlakých požárních hadic. Kolem ní se k řece valil hustý šedý kouř, který s sebou nesl palčivý zápach nejen hořícího dřeva a plastů, ale i něčeho dalšího, co jí hrozivě připomínalo zahradní grilování. O bílou fasádu domu se opíraly tři žebříky, dva na přední straně budovy a jeden v boční uličce. Hasiči u čelní strany domu rozbili okna tanečního studia a stříkali dovnitř silné proudy vody. Jeden hasič po straně odtrhával z okna zrelé pletivo, aby se dostal do prvního patra.

Z oken a ze střechy se valil kouř s oranžovými jiskrami. Katie si všimla, že některé střešní trámy už musely prohořet, protože šedé břidlicové tašky se uprostřed střechy propadly a za tu chvíli, co požár sledovala, zmizely za zdmi domu.

Katie sledovala, jak detektiv Dooley přešel ulici a vmísil se do davu, a potom opatrně překročila stočené červené hadice za kapitánem Whalenem, který stál poblíž se dvěma svými kolegy. Všimla si, že na rohu Farren's Quay postává několik reportérů a sleduje ji — Fionnuala Sweeneyová z *RTE*, Fergus O'Farrell z *RedFM*, Jean Mulliganová z *Evening Echo* a Jimmy McCracken, novinář na volné noze, který svou reportáž pravděpodobně zavolá do *Examineru*. Když se objevila Katie, pro média to bylo znamení, že se jedná o vážnou situaci.

„Jak to vypadá, Mattheve?“ zeptala se kapitána Whalena.

Matthew Whalen byl vysoký zavalitý muž, kterému krk přetékal přes límec košile a pásek přes uniformu v pase napínalo velké břicho. Tváře měl tak červené, jako by je opálily požáry za celou řadu let jeho služby, a zrzavý knír a obočí měl naježené, jako by ho právě ožehly plameny. Ačkoli vypadal velmi vznětlivě, Katie s ním spolupracovala při několika vážných incidentech, včetně povodně, úniku plynu a zřícení budov, a věděla, že je klidný, rozvážný a velice zkušený.

„Á, Katie, dobrý den! Z toho, co zatím víme, je v tanečním studiu v prvním patře sedmnáct osob. To znamená šestnáct tanečnicků a jejich trenér. Zatím jsme nikoho z nich neviděli. Tenhle požár je nezvykle intenzivní, to mi věřte, a bude nám trvat minimálně ještě pár minut, než budeme moci bezpečně vstoupit dovnitř. Problém je, že se zřítily schody, takže se tam musíme dostat okny, což ale samozřejmě přizívuje oheň.“

Katie viděla, že plameny uvnitř v tanečním studiu stále poskakují, jako by se škodolibě vysmívaly hasičům, kteří se je snažili uhasit.

„Máte nějakou představu o tom, jak ten požár mohl vzniknout?“

Matthew Whalen pokrčil rameny. „Nechci předbíhat. Tyhle staré domy mají tendenci se velice rychle rozhořet, jakmile chytanou, něco jako krbová kamna. Mají zvenku silné zdi, ale uvnitř je to samé prožrané dřevo, lak a špatně těsnící dveře. Ale jak říkám, ten oheň je nezvykle intenzivní. Aniž bych chtěl zaujímat nějaké oficiální stanovisko, řekl bych jen to, že by mě nepřekvapilo, kdyby byl požár založený úmyslně.“

Přes vznášející se šedý opar kouře Katie viděla, jak hasič po straně budovy vypáčil okenní rám. Hodil ho do uličky pod sebe, kde se kusy dřeva s praskotem roztříštily. S dýchací maskou na obličejí potom hasič spolu s pomocí dalších dvou kolegů

přelezl přes konec žebříku oknem dovnitř na podestu v prvním patře.

Z čelní strany budovy hasiči skrápěli vodou poslední plameny ve studiu. Z hlavních oken se valilo ven tolik kouře, že chvílemi nebyla vůbec vidět.

„Moc nevěřím tomu, že najdeme nějaké přeživší,“ poznamenal Matthew Whalen. „Tady Jim se vyptával několika svědků hned poté, co sem dorazil, a nikdo z nich neviděl nikoho mávat z oken ani jinou známku života.“

Poručík Phelan přikývl. „Viděli jenom plameny. Jeden z nich říkal, že to tam vypadá jako v pekle. Neslyšeli nikoho křičet ani volat o pomoc.“

Inspektor Cafferty sledoval dav přihlížejících, ale nyní přistoupil k Whelanovi a Katie a zastavil se vedle nich. Byl to hubený vážný muž s nosem jako skoba a mateřským znamínkem na bradě. „Dobrý den, madam. Matko Boží, tohle je strašné, vidíte? Řekl bych, že to je rozhodně ten nejhorší oheň, který jsem kdy viděl. Ten požár v restauraci N-Steak House minulý měsíc byl ošklivý, ale aspoň se nikomu nic nestalo. Doufám, že se někomu z těch chudáků nějak podařilo dostat ven, ale myslím, že to není moc pravděpodobné.“

Začínalo lehounce poprchávat, a tak když Katie zvedla hlavu ke střeše budovy, zaclonila si oči rukou. Nevěděla přesně, proč se dívá nahoru. Možná ji k tomu přimělo praskání lámačících se krovů a rachot břidlicových tašek padajících na půdu. Teď si ale byla jistá, že zahlédla, jak se nad domovní zdí něco tmavého pohnulo. Nejdřív ji napadlo, že to mohl být holub, ale připadalo jí nepravděpodobné, že by se holub usadil na střeše hořící budovy. Možná se tam jen překotil ohořelý trám, ale zdálo se jí, že to, co zahlédla, bylo zaoblenější. Mohla to ale být jen komínová stříška.

Chystala se otočit, aby se podívala, jak si vede detektiv Dooley v davu, když vtom se ten tmavý předmět pohnul znovu a tentokrát zůstal v dohledu. Ke Katiině zděšení to byla hlava dítěte, malé holčičky s bledým obličejem, tmavýma očima a vlasy spletenými do copu. Pozornost téměř všech přihlížejících se upírala na okno v prvním patře, kudy teď do domu lezlo pět hasičů s nasazenými dýchacími přístroji a hadicí, kterou táhli za sebou. Dívka shora dál zírala na Katie, ale nekřičela ani na ni nemávala.

„Matthewe! Podívejte se!“ vyhrkla Katie, popadla Matthewa Whalena za rukáv a ukázala nahoru na budovu.

„Ježíši Kriste!“ vykřikl Matthew, jakmile spatřil dívku, která se na ně dívala dolů. „Jíme! Patricku! Tam nahoře je dítě!“

Poručík Phelan okamžitě popadl vysílačku. „Charlie dva! Charlie dva! Zacouvejte k přední straně budovy a zvedněte plošinu! Pohněte sebou, ano? Nahoře na střeše je dítě!“

Hasiči urychleně vytvořili místo před budovou tanečního studia. Nákladní vůz Mercedes-Benz se zvedací plošinou zaparkovaný o kus dál na nábřeží se zaburácením nastartoval a zacouval přímo před vstupní dveře domu, mezi dva žebříky, které se vztyčené opíraly o okna. Dva hasiči se postavili na plošinu, ta se s nimi s vysokým zakvílením hydrauliky zvedla a ani ne za dvě minuty už byli u horní hrany domovní zdi. Katie ustoupila, aby nahoru lépe viděla, ale ze studia se dál valil hustý kouř a tu a tam jí úplně zaclonil výhled na střechu.

Nakonec spatřila, jak na střechu vystoupil jeden z hasičů. Zvedl dívku z okapu za zdi, kde se krčila, a předal ji kolegovi na plošinu. Když ji svezli dolů, dav po obou stranách nábřeží začal tleskat a jásat.

S nosítky k plošině přiběhli dva zdravotníci z nemocnice Mercy a pomohli dívce nahoru. Katie hádala, že jí může být

asi devět let. Byla velmi hubená, oblečená ve vytahaném růžovém tričku s obrázkem smutného králíčka a s dlouhými nohama v tmavých punčochách. Obličej měla umazaný od sazí a kašlala, a tak jí zdravotníci připevnili na obličej kyslíkovou masku.

Katie se nad ni naklonila, chytila ji za ruku a povzbudivě se na ni usmála. Dívka na ni zírala svými obrovskými hnědými očima, které ale byly zarudlé od kouře a řasy se na nich slepily slzami.

„Už jsi v bezpečí, beruško,“ řekla jí Katie. „Tihle hodní lidé tě vezmou do nemocnice, jen abychom měli jistotu, že to máš s dýcháním v pořádku. Přijedu za tebou a popovídáme si, až ti bude líp.“

Dívka na ni hleděla dál a zakašlala do kyslíkové masky.

„Myslíš, že bys pro mě mohla něco udělat?“ zeptala se jí Katie. „Myslíš, že bys mi mohla říct, jak se jmenuješ?“

Jeden ze zdravotníků holčičce nadzvedl kyslíkovou masku, aby mohla mluvit, ale dívka na Katie jen dál mlčky zírala a potom se rozkašlala. Zdravotník jí masku zase nasadil.

„Tak nevádi,“ usmála se Katie. „Počkej, až ti bude líp. Uvidíme se později.“

Zdravotníci odvezli dívku pryč a naložili nosítka zadními dveřmi do záchranky. Ostatní sanitky tu dál parkovaly v řadě, ale ačkoli se kouř postupně začínal rozptylovat, zdálo se méně a méně pravděpodobné, že do nemocnice ještě odvezou někoho přeživšího.

„Ježíši, ta bude zhruba stejně stará jako moje dcera Orla,“ hlesl inspektor Cafferty, když sanitka rychle odjížděla pryč. „Bůh ví, jak se tam nahoru vysoukala.“

„To si nedokážu představit,“ řekla Katie. „Jak se jí podařilo vylézt na střechu, když to nikdo jiný nezvládl? Možná se všichni

zavřeli někde v jiné místnosti a nejsou zranění. Tedy v to ale spoň doufám.“

Sotva to dořekla, když k ní s vážným výrazem přistoupil Matthew Whalen s vysílačkou v ruce.

„Špatné zprávy, Katie. V tom tanečním studiu je spousta těl. Nejde je moc dobře spočítat, ale kolegové si myslí, že jich tam bude celkem sedmnáct. Vypadá to, že se oběti snažily utéct nahoru na půdu, ale nepodařilo se jim to.“

„Sedmnáct? Tak to je pravděpodobně celá taneční skupina,“ povzdychl si inspektor Cafferty. „Matko Boží, zrovna letos v létě jsme viděli představení Toirneach Damhsy v Opeře. Byli skvělí.“

„Teď už bohužel dotancovali, pane inspektore,“ poznamenal Matthew Whalen. Sundal si čepici a hřbetem ruky si otřel zpcené čelo. „Jediný, kdo se na ně ještě podívá, bude soudní lékař.“

3

„Řek bych, že teď už to tam bude v jednom ohni, co myslíš?“ ozval se Liam O'Brien. „Hasiči si tam můžou klidně opejkat buřty.“

Niall Gleeson nic neřekl, ale naposledy zhluboka potáhl z cigarety a odcvrnkl nedopalek přes parkoviště v prudkém svahu.

Stáli před hospodou Templegate Tavern na Gurranaברה Road a sledovali, jak se z nábřeží Farren's Quay ve městě pod nimi vznáší tmavě šedý kouř. Liam byl ve svých pouhých jednadvaceti letech zavalitý, měl široký bledý obličej a jeho vlasy, oholené po stranách, zdůrazňovaly zakroucené uši trčící do stran. Na temeni měl spoustu vlnitých hnědých vlasů obsypaných lupy a na sobě zelenou mikinu s logem Gaelské sportovní asociace a pytlovitě šedé tepláky značky Champion Sports.

Niallovi bylo něco mezi třicítkou a čtyřicítkou, ale vypadal starší, protože nakrátko ostříhané vlasy mu už šedivěly. Na sobě měl lahvově zelené tvídové sako, černou vestu a tmavě šedé kalhoty s ohrnutými nohavicemi. Byl malý, měl mohutný krk a neustále přimhouřené oči, jako by o něčem přemýšlel nebo upřeně pozoroval nějaké místo v dálce.

„Davy by se měl brzo vrátit,“ poznamenal Liam. Začínalo drobně mrholit. Zvedl ruku dlaní nahoru a vzhlédl k oblakům.

„Copak říkal, že se vrátí?“ odušil Niall. „S Davym si nemůžeš bejt nikdy jistej. Tenhle chlap je pěkná kurva.“

„Je v pohodě. Slíbil mi, že mi sežene glocka.“

„Co? Glocka? Tobě bych nesvěřil ani stříkáci pistoli s chancama, natož posranýho glocka.“

„Ale no tak,“ zazubil se Liam, ale Niall se neusmíval. Kouř z tanečního studia už vystoupal téměř tři sta metrů vysoko a mísil se s nízkými šedými mraky. Když se Liam a Niall chystali vrátit do hospody, na severovýchodě se objevila bílá policejní helikoptéra a s monotónním rachocením rotoru kroužila nad nábřežím.

„Jedna věc se Davymu musí nechat,“ řekl Liam. „Nic nedělá jenom napůl.“

„Podle mě je to zasranej magor.“

„Jako jo, možná je, ale možná pro změnu nějakýho blázna potřebujem, chápeš? A je to politickej blázen. Bobby byl taky blázen, to je fakt, ale šlo mu jen o to, aby si namastil kapsu. Politika byla pro Bobbyho jenom záminka. Pro Davyho ne.“

„Co ty kurva víš o politice, ty chytřej? A nemluv špatně o mrtvejch. Jestli byl Bobby Quilty nerudnej chlap, tak prostě byl. Ve srovnání s ním máš mozek mrtvý slepice.“

„Náhodou vím o Velkém hladu a Velikonočním povstání a britsko-irský válce. Učili jsme se o tom v *meánscoil*.“

„Ty by ses měl hlavně naučit, jak ze sebe přestat dělat chytřejšího a držet zobák.“

Otočili se ke dveřím do hospody, když zpoza rohu z Cathedral Street vyjel stříbrný mercedes kabriolet a zaparkoval před sázkovou kancelář Paddy Power vedle Templegate Tavern. Z vozu vystoupil mladý muž v elegantní černé nepromokavé bundě a natáhl se zpátky do auta pro kufřík. Potom přistoupil k Niallovi a Liamovi. Ani se neusmál, ani nezvedl ruku na pozdrav, ale když stál dostatečně blízko, řekl: „Jak to jde, kluci?“

„Skvěle, Davy, co ty?“ zahlaholil Liam. Niall neřekl nic. Byl alespoň o sedm let starší než Davy a nelíbilo se mu, že ho nově přichozí označil za „kluka“. Davy byl pohledný muž s rozčuchanými tmavými vlasy, které se mu kroutily přes límec, a měl hrnatý obličej zarostlý strništěm a rovný nos jako nějaký model z časopisu. Oči měl šedé, ale místo aby se mu svůdně blýskaly, dívaly se jasně a tvrdě jako hřebíky, jako by téměř agresivně vyzývaly každého, na koho Davy pohlédl. Jen zřídka kdy vydržel stát v klidu — Niall si stěžoval, že Davy pořád poskakuje jako houslistův loket —, ale měl v sobě takovou sebejistotu, že to zvláště Nialla více než iritovalo: připadalo mu to výhružné. Podle toho, jak Davy chodil, bylo zřejmé, že je fyzicky ve velmi dobré kondici. Nekouřil a netrávil hodiny v hospodě jako všichni ostatní z jeho okruhu, kteří hráli kulečnick, pili pivo Murphy's a panáky whiskey a vyprávěli si oplzlé historky.

Nebyl v Corku nováček. Vyrostl v Gurře a Niall ho znal ještě jako chlapce. Oba chodili do školy Scoil Padre Pio. Když bylo ale Davymu devět nebo deset, jeho rodina se odstěhovala na sever do přístavního města Larne v hrabství Antrim a Davy se vrátil do Corku před pouhými sedmi měsíci. Přesto ho příbuzní a přátelé kolem Mount Nebo Avenue přivítali zpět, jako by se vrátil jen z dvoutýdenní dovolené.

„Takže šlo všechno podle plánu?“ zeptal se Niall.

„Cože?“ opáčil Davy roztěkaně a něco sledoval v mobilu.

„Ptal jsem se, jestli šlo všechno podle plánu.“

Davy ťukl na displej telefonu a potom kývl hlavou ke kouři stoupajícímu z centra města. „To vidíš sám, ne?“

„Žádný problémy? Nikdo tě nezmerčil?“

„Co tím chceš říct? Že jsem nějakéj posranej amatér?“

„Hele, klídek. Jenom jsem chtěl vědět, jestli nebyly nějaký potíže.“

„Kdyby byly, tak tady asi nejsem, ne? O všechno jsem se postaral. Nenajdou se žádný důkazy a můžem začít plánovat, co uděláme dál.“

Vešli do hospody a posadili se ke kulatému stolu v rohu vedle mahagonové zástěny s prosklenými panely. Uvnitř bylo šero a páchlo to tam zvětralým pivem, a přestože tam nepíjelo mnoho lidí, bylo tam hlučno. Dva místní mladíci hráli kulečnick a výskali, kdykoli se jim podařilo dostat kouli do jamky. Z rádiové stanice *Cork Music Station* hrála hlasitá hudba: Nathan Carter zrovna zpíval skladbu „Don't Know Lonely“.

U stolu už seděli dva muži a před sebou na stole měli nedopité sklenice s pivem. Murtagh McCourt byl holohlavý muž bez předních čtyř zubů a s tváří jako vytesanou z žuly, oblečený v krátké upnuté šedé bundě, a Billy Ó Griobhta vypadal jako hubený Elvis Presley s propadlými tvářemi a vlasy načesanými a nagelovanými ve stylu padesátých let.

Murtagh sice vypadal drsně, hovořil ale s poměrně příjemným montenotským přízvukem. Billy Ó Griobhta mluvil málo, významně však pokyvoval hlavou, kdykoli mluvil Davy, Murtagh nebo Niall, jeho vyčesané vlasy se pohupovaly nahoru a dolů a bylo zjevné, že sleduje a vnímá, co ostatní říkají.

„Tak teď máme čistej štít, kluci,“ řekl Davy. „Všechny nedokončený záležitosti jsme dotáhli a všechny žvanily jsme umlčeli. Co se týče byznysu, všechno je zařízený a běží to jako švýcarský hodinky. Fízlové po nás nepůjdou. Teď můžem rozmyslet strategii.“

Mladý barman přinesl čtyři penty piva Murphy's, aniž ho o to někdo výslovně žádal, ale Davymu podal jablečno-hruškovou limonádu MiWadi — bez alkoholu a bez kalorií.

„Hodnej,“ otočil se na barmana Davy, ale nenabídl mu žádné peníze a barman po něm ani žádné nechtěl.

„Můžem začít rozmýšlet strategii, jasně,“ odvětil Niall. „Ale myslím, že by prozatím dávalo smysl, kdybysme se chvíli drželi při zemi, jestli mi rozumíte. Můžem postupně zvětšovat naše fondy a získávat municí, a neříkejte mi, že bysme nepotřebovali ještě pár dobrovolníků. Aspoň tučet našich lidí tady v Corcu vzalo roha, když se Bobby vydal za svým stvořitelem, a v Belfastu vzal kramle možná tak dvojnásobek.“

Davy na něj ukázal lahví limonády. „Vzali roha, protože to byli vychcánci. Dělali to jen pro prachy, politika jim byla šumák.“

„Davy má pravdu,“ řekl Murtagh chraplavým hlasem, v němž se v důsledku chybějících předních zubů ozývalo lehké hvízdání. Znělo to jako vítr prohánějící se nad písčnou pláží Kin-sale Beach. „Takovým ksindlům se nedá věřit, zvláště když je vyčenicchá kriminálka. Fízlové to veřejně nikdy nepřiznali, ale ročně mají víc než milion eur na informátory. Co si myslíte, že tihle nýmandi udělají, když dostanou na výběr mezi několika tisíci eur na kontě, nebo pár lety v lochu na Rathmore Road? Prásknou vás ještě rychleji, než vám plivnou do pití.“

„Stejně si myslím, že bysme měli brzdit,“ opáčil Niall. „Ať už se rozhodnem udělat cokoli, budem potřebovat víc technicky zdatnejch lidí, nemluvě o transportu, komunikaci, sledování. A taky eventuálně plán postupu, kdyby se něco zvirtlo. No tak, Davy, už to není, jak to bejvalo v sedmdesátých letech. Teď je všechno o technologii. Policajti dneska můžou odposlouchávat tvý hovory dřív, než se vůbec rozhodneš, komu zavoláš.“

„Jo, je fakt, že to není jako v sedmdesátkách,“ souhlasil Davy. „Ale technologie pracujou pro obě strany, chlape. Můžem je

využít, stejně jako je využívají fyzlové. Potřebujem o polovinu míň lidí než tehdy. Poznáme, kdy nás někdo sleduje, a můžem jim rušit signál. Můžem používat nedohledatelný telefony. A můžem taky používat zbraně a chemikálie, který jejich forrenzní technici nerozpoznaj. Dneska už nejsme žádný farmáři s brokovnicema v nepromokavých bundách.“

„Nikdy jsem neřek, že jsme,“ namítl Niall. „Jen říkám, že si musíme dávat pořádně bacha a nejit do toho bezhlavě jako Doyleovic dvojčata. Chodili s náma do třídy ve škole, vzpomínáte na ně? Teď je jeden z nich mrtvej a ten druhej byl v lochu už víckrát než dozorci, co tam pracujou.“

„To proto, že byli jeden blbější než druhej. Eddie Doyle si myslel, že teploměr vynalezl Freddie Mercury.“

„Proč ale takovej spěch? Bojujem v týchle válce už od roku 1921. Pár měsíců na tom nic nezmění.“

Davy polkl další hlt MiWadi a hřbetem ruky si otřel ústa. „Tobě to nedochází, co? Když si Angličani odhlasovali, že chtěj pryč z Evropský unie, všechno se změnilo. Sever hlasoval pro to, zůstat v Unii spolu s náma, ale teď budou nucený odejít, i když nechtěj. To znamená, že hranice mezi náma nebude jenom čára, kde se mění cedule s kilometrama na cedule s mílema — teď to bude zase skutečná hranice, hranice mezi Evropskou unií a Británií s celnicí a policajtama. Nedává to kurva žádněj smysl, ať už politicky, ekonomicky, nebo jinak.“

Naklonil se dopředu přes stůl a zíral na Nialla, jako by něco vysvětloval hloupému dítěti. „Máš kurva vůbec představu, co je tohle za historickej okamžik? Tohle je chvíle, kdy řeknem, sever i jih, že jsme všichni Irové a takovou bariéru mezi sebou nechcem. Tohle je doba, kdy máme bejt konečně jednotný. Takováhle šance nemusí přijít celý staletí, ještě až budem dlouho mrtví a pod zemí. Jestli si Britové můžou vzít

svoji zemi zpátky, tak kurva můžem i my. Ale musíme udeřit hned, dokud je železo pořád žhavý a stojí za náma veřejný mínění.“

„No tak, že ty máš v hlavě nějakou představu, že jo, hochu?“ řekl Murtagh. Ukazováčkem zažloutlým od nikotinu si poklepal na čelo a usmál se, až mu byly vidět prořídle zuby.

Davy rozhodně přikývl. „Včera večer ve zprávách říkali, že do Dublinu příští týden přijede britskej ministr obrany, aby se probralo, jak se odteď bude řešit hranice, a potom přijede sem do Corku na inspekci námořní základny v Haulbowline a diskuzi o NATO.“

„No a?“

„No a já už mluvil s Bobbyho starým kamarádem Royem McCreeshem v Andersonstownu. Mohl by sem poslat nějaký chlap, který tu nikdo nepozná.“

„Roy McCreesh?“ nakrčil Niall nos. „Ten šejdíř?“

„Můžeš mu říkat, jak chceš, ale má kontakty, zvlášt u PSNI¹.“

„A ty se chceš pokusit o to, o co si myslím, že se chceš pokusit? Tak to ti kompletně přeskočilo.“

„Co jinýho by tuhle zemi sjednotilo na jeden zátah? Tak mi to pověz, do toho! Odpověď je, že to nedokáže nic jinýho, ne takhle. Co si myslíš, že by nám řekli kluci ze starý gardy, kdybysme od toho ustoupili? Co kdyby se nám podařilo to, co nikdy nedokázal ani Liam Lynch, ani Mary MacSwineyová, Éamon de Valera, Martin McGuinness, Gerry Adams, ani žádněj jinej irskej vlastenec?“

„Jsi naprostej šílenec,“ odvětil Niall. „Jakou si myslíš, že bude mít britskej ministr obrany ochranku? Nedostaneš se k němu ani na míli daleko. A i kdyby jo, dokážeš si představit, co by se stalo potom? Fízlové by tuhle zemi rozebrali na kousíčky a hledali by nás pod každým kamenem. A pravděpodobně

by se postarali o to, abysme dostali střelu do týla, ještě než nás vezmou k soudu.“

„A je to tady zas,“ zavrčel Davy. „Chlape, mluvíš se mnou, jako bych měl ještě na prdeli kolečko od nočníku..“

Niall se ale dostal do ráže, rozčílil se a skočil mu do řeči. „Ne! Nemyslím si, že máš na prdeli kolečko od nočníku! Myslím si, že jseš totální psychouš! Řeknu ti to teď a tady, Davy: vím, jak urputný jsou tvoje pocity, myslím politicky, a neříkám, že bych se pod ně nepodepsal. Víím, že tvůj děda stál hned vedle Liama Lynche v Knockmealdownských horách, a když Lynche zastřelili, rozstříkla se na tvým dědovi jeho krev. Už jsi mi to říkal dostkrát. Ale tohle je jednadvacátý století, ne rok 1923, a politický hádky se nevyřešej pomocí atentátů na ministry jako v minulosti. Se mnou v tomhle nepočítej. A ještě ti řeknu jednu věc: jestli se doslechnu o tom, že ty a McCreesh se to snažíte nachystat sami, postarám se o to, abych to zarazil, ať tak, nebo jinak. To si piš.“

Davy otevřel pusu a ztuhle zvedl jeden prst, jako by se chystal se dohadovat. Místo toho se ale uvolnil, opřel se na židli a řekl: „Tak fajn, Nialle. Beru to, chlape. Jestli to vidíš takhle. Nechci se s tebou hádat. Když budem bojovat mezi sebou, nedostanem to, co chcem.“

„To, co chcem, nedostanem ale ani tak, že budem vyhazovat do vzduchu britský politiky.“

„Co kdybych ti přinesl ještě jedno pivo?“ zeptal se Davy. Usmíval se, ale pohled v jeho očích byl tvrdší než obvykle.

Niall dopil zbytky piva ze sklenice a podíval se na hodinky. „Ne, musím jet. Slíbil jsem Mairead, že vyzvednu malou Sinead ze školky.“

„No tak to jo. Já asi taky vypadnu,“ přikývl Davy. „Zavolám ti a potom si o tomhle můžem promluvit trochu víc.“

„Já si to nerozmyslím, Davy,“ zavrtěl hlavou Niall. „Starý časy jsou pryč. To, co chcem, musíme dostat přesvědčováním, ne zbraněma.“

„Jak jsem řekl, můžem si o tom promluvit jindy,“ řekl mu Davy. On i Niall vstali, zatímco Murtagh pokynul na barmana a objednal další tři pinty piva.

—

Když Niall nastoupil do svého tmavě modrého Fordu Mondeo zaparkovaného přímo před vchodem do hospody, lilo jako z konve. Davy mu zsalutoval a potom s vyhrnutým límcem bundy přeběhl ke svému mercedesu. Niall nastartoval, zacouval do Gurranabraher Road a potom zamířil na sever. O pár vteřin později nastartoval i Davy a vyjel za ním.

Niall zpomalil před kruhovým objezdem, kde končila Gurranabraher Road, a pokračoval rovně dál nahoru do Knockfree Avenue. Davy se držel padesát nebo šedesát metrů za ním, ale když se blížili k mateřské školce, zablikal na něj.

Niall si ho nejdřív nevšiml, a tak Davy zablikal znovu. Niall přibrzdil u krajnice a Davy zastavil těsně za ním. Po levé straně silnice nebylo nic kromě zahrádek a na pravé se rozkládala jen neudržovaná zeleň. Pršelo teď víc než předtím a všude kolem bylo liduprázdno. Šedé mraky se hnaly po obloze, jako by měly zpoždění na nějakou schůzku.

Davy vystoupil z mercedesu a se zvednutými rameny přispěchal k Niallovu mondeu. Zaklepal na okénko a Niall ho stáhl.

„Co se děje?“ zeptal se Niall a přísně se na Davyho podíval.

„Ty, chlape,“ zavrčel Davy. „To ty se nám děješ. Ty.“

„O čem to kurva mluvíš? Už teď mám zpoždění, mám vy-zvednout Sinead.“

„Řeknu to jinak, jo? Liam Lynch neumřel proto, aby ho vyděšený kluci jako ty nechali ve štychu.“

„Ale, s tím jdi do prdele! O Liamu Lynchovi jsem už slyšel tolik, že by mě to unudilo k smrti.“

Davy se narovnal a rozhlédl se po ulici. Když si byl jistý, že nikdo není v dohledu, vytáhl z vnitřní kapsy černou automatickou pistoli Glock, zamířil Niallovi na čelo a vystřelil. Měl na hlavní připevněný tlumič, přesto byl výstřel hlasitý. Střela zasáhla Nialla mezi obočí a týl hlavy mu explodoval, takže se krev a kousky mozkové tkáně rozprskly po okénku spolujezdce.

Tvrdý pohled v Niallových očích okamžitě pohasl a muž vypadal, že se nedívá už vůbec na nic. Zhroutil se v sedadle na stranu, jen jedna ruka mu dál ležela na volantu.

Davy došel ke svému autu, nastoupil a odjel. Když dorazil na Fair Hill, na okamžik se zarazil a podíval se do zpětného zrcátka sám sobě do očí. Věděl, že po tom, co právě udělal, není cesty zpátky. Dokonce i odsud viděl, jak z budovy, kde probíhala zkouška tanečníků Toirneach Damhsa, stoupá kouř.

Dojel zpátky na Mount Nebo Avenue a tiše si pískal skladbu „The Broad Black Brimmer“, píseň o uniformě IRA, která stále visí v otcově pokoji. Jediná část textu, kterou z ní zašepтал, když parkoval před domem svého strýce Christyho, byl poslední verš refrénu: „*Pouzdro na pistoli bylo mnoho dní prázdné... ale ne na dlouho!*“

4

Než mohli hasiči a statikové prohlásit, že je bezpečné do vyhořelého tanečního studia vstoupit, byla už skoro půlnoc a přelo silněji než předtím. Pomohlo to zchladit budovu, která měla nyní střechu zakrytou plastovou fólií, aby se ochránila těla uvnitř a zabránilo se znehodnocení dalších forenzních důkazů. Déšť dopadající na plachtu strašidelně klepal, jako by mrtví uvnitř dál tančili na „Blackthorn Stick“.

Katie a její tým na místě neštěstí zůstali, jen se všichni schovali před deštěm do podniku Friary Bar. Seděli u stolu vedle velkého čelního okna, aby mohli sledovat hasiče, a majitel jim přinesl housky se šunkou a sýrem a hrnky s čajem.

Krátce po půl jedné vešel do baru hlavní technik Bill Phin-ner v bílém šustivém tyvekovém obleku s kapucí na hlavě. Vy-padal hubený a ztrápený jako vždycky, ale Katie o něm už dlouho věděla, že mrzutě se tváří běžně.

„Co je nového, Bille?“ zeptala se ho.

„Je to tam nahoře pořádně depresivní, to mi věřte. Takhle hrozný požár jsem za celou svou kariéru neviděl.“

„Nějaké nápady, jak k tomu požáru mohlo dojít?“

„Na to je zatím brzy, madam. Mohlo by trvat týdny, než přijdeme na to, jak přesně začal. S určitou mírou jistoty mohu říct, že se oheň nerozhořel náhodou. Nejde o žádné vadné elektrické rozvody — na to oheň vznikl moc rychle a byl moc prudký —, a pokud víme, v budově nebyly uloženy žádné hořlaviny jako propanové bomby, benzin nebo barvy. Hádal bych,

že použili nějaký urychlovač hoření, a Matt Whalen se mnou souhlasí.“

Dovnitř vešel strážmistr Begley doprovázený ostrým zá-
pachem kouře a deště. „Tisk na nás tlačí, abychom jim řekli
něco dalšího. Ten chlapík z *Examineru* si stěžuje, že zmeškal
uzávěrku na zítřejší ráno, a Fionnuala Sweeneyová se mě ptala,
jestli jim něco netajíme.“

Katie zavrtěla hlavou. „Tahle Fionnuala — ta by vyčenicha-
la spiknutí i v Člověče, nezlob se. Ale obávám se, že tisk bude
muset chvíli počkat. Nejdřív chci na vlastní oči vidět místo
činu, než jim dám nějaké prohlášení.“

„Máte pravdu, madam,“ přikývl Bill Phinner. „Fotili jsme to
tam a natáčeli, samozřejmě, pořídili jsme i infračervené sním-
ky, ale myslím, že byste měla vidět oběti *in situ*. Budete mít
mnohem jasnější představu o tom, jak intenzivní ten oheň
musel být. Řeknu Jamiemu, aby vám přinesl pár tyvekových
obleků z dodávky. Určitě si nechcete zamazat oblečení.“

Odešel z baru a Katie znovu ucítila závan kouře a deště.
Strážmistr Begley jí podal desky s vytištěnými jmény.

„Tohle jsou všichni tanečníci z Toirneach Damhsy. Je jich
celkem osmnáct. Zatím jsme našli jen sedmnáct těl a předpo-
kládáme, že jedno z nich bude pravděpodobně jejich trenér
Nicholas O’Grady.“

„Kontaktovali jste jejich nejbližší příbuzné?“

„Ano, tedy ty, které se nám zatím podařilo sehnat. Tady —
zatrhli jsme jejich jména. Rodiny dvou z nich jsou na dovo-
lené a na jejich adrese nebyl nikdo doma. Pět tanečnicků žije
samo v podnájmu nebo ve vlastním bytě, a tak zatím nevíme,
kdo z nich na té zkoušce byl a kdo ne. Samozřejmě se to do-
zvíme, jakmile budou identifikována těla.“

„Zjistili jste, ke komu patří ta holčička a co tam dělala?“

„Máme za to, že to byla kamarádka nebo příbuzná něko-
ho z tanečníků, ale žádná z rodin, které jsme kontaktovali, ji
nezná.“

„Ráno za ní zajedu sama, až se dostane z největšího šoku.
Doufám, že mi sama řekne, kdo je.“

Dovnitř vešel mladý technik a přes ruku nesl tři tyvekové
obleky: pro Katie a detektivy O'Donovana a Markeyho. Katie si
sundala reflexní bundu a strážmistr Begley jí pomohl do tyve-
ku. Když si kombinézu zapínala, vešel dovnitř detektiv Dooley,
celý zmáčený a vyčerpaný. Jeho výraz jí připomněl Barneyho,
jejího irského setra, po dlouhé procházce v dešti k přístavišti
trajektů Passage West.

„Já nevím,“ pokrčil rameny a prohrábl si mokré vlasy. „Vmí-
sil jsem se do davu a poslouchal všechno možné, ale neviděl
jsem nikoho, kdo by se při pozorování toho požáru tvářil ně-
jak nadšeně, a neslyšel jsem nic inkriminujícího. Všichni věděli,
že jsou uvnitř lidé, a ti, kteří se nervózně nekousali do rtů,
brečeli.“

„Dobrá, Roberte,“ přikývla Katie, „to je v pořádku. Stejně
budeme mít spoustu kamerových záznamů. Můžete se do nich
pustit hned ráno a uvidíte, jestli najdete někoho, kdo vypadá,
že se dobře baví. Co kdybyste to teď zabalil a šel se trochu vy-
spat? Já sama se chystám do postele, jakmile se dojdu podívat
na oběti.“

„Ježíši. Ještě že tam nemusím já, madam. Když vidím něco
takového, mám pak vždycky noční můry. Ale kdo by, pro lás-
ku Boží, chtěl vypálit taneční studio, to bych tedy rád věděl.
Víte, kdyby to byl bordel nebo nějaké drogové doupě, možná
i bar. Dokonce i kostel. Ale co proboha komu udělali ti ta-
nečníci?“

„Možná to byli lidé z patra pod nimi,“ vložil se do toho detektiv Markey. „Třeba byli namíchnutí, že jim pořád někdo dusá nad hlavou.“

Katie se na něj ostře podívala. „Promiňte, madam,“ omlouval se. „To nebylo vtipné.“

Hasiči vztyčili na místě propadlého schodiště žebřík. Katie po něm vylezla nahoru a detektiv O'Donovan lezl hned za ní pro případ, že by uklouzla. Měla na nohou modré tyčkové návleky, ale přes jejich neklouzavou podrážku jí žebřík připadal vlhký a kluzký.

Stěny kolem propadlého schodiště byly černé kouřem jako komín v krematoriu. Z horních pater dolů stále stékaly potůčky vody a tu a tam se ozvalo zarachocení, jak technici uvnitř stavěli lešení, které mělo podepřít strop. Když vylezla do prvního patra, dva hasiči k ní natáhli ruku, aby jí pomohli slézt ze žebříku.

„Zvládám to, děkuju,“ řekla Katie, ale jeden z hasičů se ozval: „Neradi bychom, abyste uklouzla, to je všechno. Myslím, že pro dnešek tu máme obětí až dost.“

Katie ještě nikdy neviděla, že by se hasiči tvářili tak vážně. I když vystříhávali oběti z aut po srážkách na N7 nebo vytahovali utonulé alkoholiky z řeky Lee, obvykle je u toho neopouštěl černý humor. Museli žertovat, aby se z takové práce nezbláznili — ale dnes večer ne.

Natáhla si na obličej roušku a opatrně překročila zábradlí, které při požáru spadlo na bok na podlahu. Vydala se do tanečního sálu a detektiv O'Donovan, detektiv Markey a Bill Pinner ji následovali. Studio jasně osvětlovalo šest LED reflektorů, které technici rozestavili po místnosti na stativech,

takže to tam vypadalo spíš jako ve filmu než jako na skutečném místě činu.

Lak na parketové podlaze byl rozpraskaný a popukáný. Ze závěsů zbyly jen zplihlé šedé cáry, všechny židle ohořely až na kostru a na sedácích jim zbyly kusy seškvařené výplně. Katie vzhlédla na strop a spatřila stopy mouru po hustém kouři. Dva skleněné lustry horkem popraskaly a ze stropu z nich jako dva obrovští pavouci visely jen drátěné konstrukce.

Catrimonino tělo leželo na zádech nejbliž u dveří. Oheň ji spálil tak, že jí mezi popraskanou zuhelnatělou kůží na tváři prosvítaly lícní kosti a prsty vypadaly jako ohořelé klacíky. Paže a nohy vypadaly jako dlouhé tyčky dřevěného uhlí a taneční šaty shořely na prach.

„Hádáme, že tahle slečna uhořela jako první,“ prohlásil Bill Phinner. „Forenzní důkazy nám to řeknou s jistotou, ale zdá se, že oheň vypukl na schodišti a že se dostala do průvanu, když se otevřely dveře.“ Katie se podívala na Catrimonu, pokřížovala se a zašeptala: „Ať jsi kdokoli, děvče, kéž si tě Bůh vezme k sobě.“

Otočila se a podívala přes taneční studio na shluk šestnácti dalších těl, která se tísnila u otevřených dveří na půdu. Všechna byla zuhelnatělá a ležela blízko sebe, ruce a nohy propletené, takže bylo na první pohled těžké říct, kolik jich je. Když se k nim Katie přiblížila, technici ustoupili stranou, aby se mohla podívat zblízka. Spatřila seškvařené prameny vlasů a tváře zkřivené v bolesti a panice. Vypadalo to, jako by někdo hodil do táboráku jakési groteskní karnevalové masky.

Jedna technička byla oblečená stejně jako Katie — v tyvekovém obleku a s rouškou přes obličej —, ale Katie poznala, že je to mladá forenzní kreslířka Eithne O'Neillová, jejíž specialitou bylo rekonstruovat podobu silně znetvořených tváří.

Fotografovala tanečnický ze všech úhlů, ale nikoho z nich se nedotýkala. Pohlédla na Katie a smutně na ni kývla.

„Bude nám dost dlouho trvat, než od sebe všechna ta těla oddělíme,“ pokračoval Bill Phinner. „Některá z nich jsou prakticky spečená k sobě. Potom je můžeme postupně identifikovat. Dívky na sobě mají jen taneční trikoty a muži jen košile a kalhoty. Skoro všichni si nechali peněženky a kabelky v šatně. Bude to dost práce, jednotlivě je identifikovat.“

Přistoupil k nim kapitán Matthew Whalen. „Je to hrozná tragédie,“ řekl a vrtěl hlavou. „Neměli vůbec šanci se odtud dostat živí, nikdo z nich.“

„Vypadá to, jako by se všichni snažili utéct těmihle dveřmi,“ poznamenala Katie. „Kam vedou? Nahoru na půdu?“

„Přesně tak. Zatím se nám tam ještě nepodařilo dostat, protože se propadla střecha. Řekl bych, že když otevřeli dveře, stalo se přesně to samé, jako když se otevřely dveře na schodiště. Dovnitř se vechnal všechn ten kyslík a vytvořilo to další průvan. Výsledek byl stejný, jako kdyby se všichni polili benzinem.“

„A — jen abych to zopakovala — oba si myslíte, že byl ten požár založený úmyslně?“

Bill Phinner i Matthew Whalen se podívali na hromadu spálených těl a přikývli. „Já o tom vůbec nepochybuju,“ odvětil Matthew Whalen. „Viděl jsem prakticky totožný vzorec požáru už hodněkrát. Pamatujete si na ten oheň loni v říjnu v Reedy's na Oliver Plunkett Street? Tehdy byl zraněný jenom jeden člověk, ten pán, který bydlel v bytě nad obchodem, ale došlo tam ke stejné situaci se dvěma průvany. Snažil se dostat nahoru na půdu, ale když otevřel padací dveře, celá budova se rozhořela, jako by tam vybuchla bomba.“

Katie si nemohla nevšimnout zkroucené ruky, která ležela na podlaze u jejího modrého tyvekového návleku na boty.

Byla to dívčí ruka, červená a syrová jako krab obrácený na záda, se stříbrným zásrubním prstenem zčernalým horkem na prsteňku. Katie se znovu pokřížovala. Ať už se tu stalo cokoli, ať budovu zapálil kdokoli, připadala si, jako by tyhle ubohé mrtvé tanečníky zklamala, protože se její tým předtím nedoslechl o žádné hrozbě žhářským útokem. Mezi drogovými gangy, pašáky a obchodníky s bílým masem v Corku se neustále válčilo, ale o hrozbě taneční skupině Toirneach Damhsa ani jiné skupině tanečníků irských tanců neslyšela ani zmínku.

„Budu si teď muset promluvit s médii,“ řekla Billu Phinnerovi a Matthew Whalenovi. „Neřeknu jim zatím nic o tom, že máme silné podezření na žhářství. Nejdřív bych chtěla mít sto procentní forenzní důkaz, že to bylo skutečně takhle a nešlo o žádnou podivnou nehodu, která jen vypadá jako žhářství. Za druhé, pokud šlo o žhářství, chci, aby si pachatel nebo pachatelka mysleli, že jim to projde.“

„Co tedy novinářům řeknete?“ zeptal se Matthew Whalen.

„Nic, co by už stejně nevěděli. Že došlo k silnému požáru a většina, pokud ne všichni členové taneční skupiny Toirneach Damhsa v něm tragicky zahynuli. Technické oddělení spolu s odborníky z corkskeho hasičského sboru vyšetřují příčiny.“

„To je asi moc neuspokojí,“ poznamenal Bill Phinner.

„Uhořelo tady sedmnáct mladých lidí, Bille,“ řekla Katie. „Jediné uspokojení, o které mi tady jde, patří těm tanečníkům — abychom zjistili, kdo je zabil, a aby byl pachatel potrestán. Novináři... no, ti můžou chvíli počkat.“

5

Zbytek noci Katie strávila v hotelu River Lee. Mohla se vyspat i na stanici, tam byl ale neustále hluk, ozývalo se bouchání dveří a dupání nohou tam a zase zpátky, zvonění telefonů a příležitostně i zpěv, když strážníci sebrali na ulici nějakého opilce. Kdykoli tam spala, probudila se příliš brzy a místo pořádné snídaně si jen za svým pracovním stolem dala sýrový sendvič s rajčaty nebo müsli tyčinku.

Poté co byla svědkem požáru v tanečním studiu Toirneach Damhsa, chtěla v tichosti popřemýšlet nad tím, kdo ho mohl založit a proč a jak bude třeba zorganizovat vyšetřování. Dala si dlouhou horkou sprchu, aby ze sebe smyla zápach kouře, a ve čtvrt na čtyři si šla lehnout. Chvilí ležela a poslouchala tiché svištění aut po Western Road a kapky deště na okně.

Naučila se vypnout hlavu a upadnout do hlubokého spánku, kdykoli to bylo potřeba, ale dnes měla živý sen — nikoli o černých zuhelnatělých tělech, ale o Conorovi. Bylo slunečné odpoledne a Conor seděl na její zahrádce za domem zády k ní a tahal Barneyho za uši. Měl na hlavě hnědý klobouk s měkkou krepou a bílou košili s krátkými rukávy a na jeho předloktích spatřila tetování, které nikdy předtím neviděla, když spolu byli v posteli. Zobrazovalo mořskou pannu s rusými vlasy — Conor jí vždycky říkal, že je jeho krásná mořská víla.

Pořád opakoval: „Ty tomu nerozumíš, Katie. Celé jsi to špatně pochopila.“

V půl sedmé ráno ji probudil budík. Musela se sice obléct do kostýmku barvy rzi a hořčicového svetru jako včera, ale